

[Camre]

I alle årene siden 1963 og i øvrigt også i de fleste efterkrigsår før 1963 har vi imidlertid haft et større forbrug og en større investering, end der var basis for i vores egen produktion. Vi har med andre ord lånt os til en forøgelse af levestandarden, og efter at bytteforholdet, specielt på grund af olieprisstigningerne, er blevet stærkt forringet, er underskud og udlandsgæld vokset ganske stærkt. Alene i 1979 er underskuddet i samhandelen med udlandet blevet øget med 5½ mia kr. på grund af olieprisudviklingen set i forhold til, hvad dette betalingsbalanceunderskud ville have været, hvis olieprisen havde været stabil gennem året 1979. Det er altså uomtvistelig klart, at olieprisernes udvikling udgør en meget væsentlig del af Danmarks problemer, men det er problemer, vi ikke kan gøre os fri af. Det er, som ofte sagt af statsministeren, udtryk for, at Danmark er blevet fattigere.

Vi har altså et åbenbart behov for at bringe vores forbrug og investering i bedre overensstemmelse med vores produktion, og de midler, der fører frem hertil, er dels at dæmpe forbruget, dels at øge produktionen.

Vi må imidlertid notere, at vores produktion i de seneste år under oliekrisen kun har udvist meget ringe vækst. Det skyldes naturligvis de afdæmpede internationale konjunkturer, men det må erkendes, at problemet er forstærket af vores utilstrækkelige konkurrenceevne både på eksportmarkederne og i de eksportkonkurrerende hjemmemarkeds-erhverv.

Når man i en situation som den danske med stor ledighed og stort betalingsbalanceunderskud skal foretage korrigerende indgreb, er det afgørende nødvendigt, at man ikke henfalder til alene at bruge finanspolitiske midler, som jo i denne situation vil sige nedskæring af offentlige udgifter og/eller højere skatter. Med de midler kan man naturligvis godt fjerne en efterspørgsel og dermed forbedre betalingsbalancen, men man må samtidig være klar over, at en sådan ensidig politik ville give øget ledighed, hvis man ikke satte ind med andre midler specielt derimod. Det er socialdemokratiets klare mål at foretage den nødvendige opbremsning på en socialt bevidst måde og med en stadig hensyntagen til de svage grupper, som altid har sværest ved at klare en omstillingsproces.

Jeg vil i den forbindelse også gerne nævne, at det ikke mindst er vigtigt, at en væ-

sentlig del af opbremsningen sker på energiforbruget, som jo både repræsenterer en knap faktor og en stadig voksende økonomisk belastning.

Det afgørende forhold, konkurrenceevnen, bedres ikke automatisk ved at nedbringe underskuddet på statsbudgettet. Det kræver først og fremmest en varieret indsats, i hvilken indkomstpoltikken er et vigtigt middel, men hvor også pengepolitik, skatter, besparelser og aktiv erhvervs politik må indgå. Derfor foretog den socialdemokratiske regering den 30. november en 5 pct.s kursjustering af den danske krone og fremlagde derefter sin helhedsløsning i begyndelsen af december måned. Den bestod af to elementer: en indkomstpoltik og en række skattemæssige justeringer.

Indkomstpoltikken indeholdt igen tre dele: indgreb over for priser, avancer og honorarer m. v., indgreb over for lønstigningerne og for det tredje en obligatorisk overskudsdeling. Det sidste punkt var direkte sammenhængende med lønpoltikken, fordi det skulle sikre, at noget af den merfortjeneste, som lønpoltikken giver de erhvervsdrivende, bliver lønmodtagernes ejendom. Dette sidste understreger vores ønske om at udbygge arbejdspladserne i den produktive sektor. Behovet for flere produktive arbejdspladser er jo en del af vores balanceproblem eller ubalanceproblem, og det kan ikke løses uden lønmodtagernes aktive deltagelse.

De skattemæssige justeringer, som var det andet hovedelement, bestod især af en række indgreb over for utilsigtede begunstigelser i skattelovgivningen, f. eks. den uhørt lave beskatning af kapitalpensionerne og skattefriheden for akkumulerende investeringsforeninger og af erhvervsskatter, som kan sikre, at erhvervslivet også deltager i at bære byrderne, således at der skabes en rimelig balance i forhold til lønmodtagerne.

Jeg vil i den forbindelse sige, at jeg finder det skuffende at høre de voldsomme udfald, de borgerlige partier har gjort imod disse skattelove. Man har talt om at gribe ind midt i en periode, hvor erhvervslivet havde forventet en anden lovgivning. Det blev sagt under debatten om de 450 mill. kr., som ophævelse af investeringsfradraget betyder i merprovenu til staten, og tilsvarende under debatten om delvis inddragelse af landbrugsgets merindkomst. Og det siger man i en situ-